

ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΤΑ ΜΕΤΡΑ !

Τα καινούργια μέτρα της κυβέρνησης που εκφράζονται με σημαντικές περικοπές στους μισθούς, με ακόμα μεγαλύτερη αύξηση της φορολογίας, με το «πάγωμα» των συντάξεων και τη γενικότερη αναπροσαρμογή του ασφαλιστικού συστήματος, συνιστούν μια ακόμα κατά μέτωπο επίθεση που εξαπολύουν το κράτος και τ' αφεντικά σε βάρος εκατομμυρίων εργαζόμενων και καταπιεζόμενων. Μια επίθεση που οξύνει ολοένα και περισσότερο τις συνθήκες καθημερινής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, δημιουργώντας ένα ζοφερό και ασφυκτικό κοινωνικό περιβάλλον. Η παρούσα «κρίση» είναι ουσιαστικά ένα μεταβατικό στάδιο του καπιταλισμού. Από το κράτος πρόνοιας έχουμε περάσει σε μια κατάσταση όπου ακόμα και ο δημόσιος τομέας δέχεται σφοδρή επίθεση. Παράλληλα, μεγάλο κομμάτι της παραγωγής σε όλα τα επίπεδα αφορά κόσμο χωρίς επαγγελματικά δικαιώματα, με δύο και τρεις δουλειές, μετανάστες, «μαύρους» και ανασφάλιστους ανθρώπους, που πέρα από το πρόβλημα της επιβίωσης έχουν και το πρόβλημα ότι η διάρθρωση των θεσμών τούς απαγορεύει οποιαδήποτε μορφή οργάνωσης και αντίστασης έστω και σε θεσμικό επίπεδο. Η επίθεση αυτή εδώ και πολλές δεκαετίες έχει ως πηγή τις ίδιες τις κρίσεις που ο καπιταλισμός παράγει. Τούτες δεν προκύπτουν μαγικά αλλά είναι ο ίδιος ο μηχανισμός του καπιταλισμού. Είναι ο τρόπος να ξεπεραστεί μια υπάρχουσα για δεκαετίες μορφή του και να αναδιαρθρωθεί συνολικά σε μια νέα κοινωνική κατάσταση, με νέους όρους για τον ίδιο, που στοχεύουν στην συνέχισή του, στη συνέχιση του πνεύματός του, αυτού της εκμετάλλευσης των περισσότερων από εμάς. Από την ελαστικοποίηση του ωραρίου, το διευθυντικό δικαίωμα στις απολύσεις και τις υπερωρίες, την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και τους νέους αντιασφαλιστικούς νόμους που έρχονται, μέχρι την εδώ και πολλά χρόνια υπάρχουσα πραγματικότητα των άθλιων υπερεντατικών συνθηκών δουλειάς για χιλιάδες ντόπιους και μετανάστες εργάτες και των εργατικών «ατυχημάτων», που δεν είναι τίποτε άλλο από δολοphonίες στο βωμό του κέρδους και κάθε χρόνο μετριούνται σε εκατοντάδες, το νέο μοντέλο εργασιακής σκλαβιάς έχει ήδη αρχίσει να διαμορφώνεται και φαντάζει πιο απειλητικό από ποτέ. Εκείνο που κάνει η λεγόμενη κρίση του πολιτικού και οικονομικού συστήματος είναι απλά να επιτείνει την επέλασή του, επιφέροντας σε πυκνό χρόνο σφοδρές αλλαγές.

Η προπαγάνδα των αφεντικών εδώ και εκατοντάδες χρόνια χωρίζει τον κόσμο σε έθνη, κράτη, φυλές, χρώματα, πατρίδες. Η εθνική ταυτότητα τοποθετείται ως ένα πολύ καίριο σημείο του κυρίαρχου λόγου, προωθούμενο σε όλες τις βαθμίδες και τα όργανά του, από το σχολείο, την εκκλησία, τους επιφανείς πολίτες, τα μίντια, όλους αυτούς που βλέπουν το συμφέρον τους στο πλάι των αφεντικών και του εθνικού κορμού.

Σε μια πιο κρίσιμη περίοδο, όπως αυτή που βιώνουμε, που τα βαθιά κρυμμένα εξεγερτικά αντανάκλαστικά χιλιάδων καταπιεζόμενων έρχονται στο προσκήνιο, η προπαγάνδα μετατοπίζει το κέντρο βάρους της στο στόχο της εθνικής σωτηρίας, της ομαλής εξόδου από την κρίση, και της απαιτούμενης για αυτήν εθνικής συναίνεσης. Ο κυρίαρχος λόγος ενοποιεί κάθε ιδεολογία, κάθε πολιτικό ρεύμα και σκέψη ως ατομικά προτάγματα που μπροστά στον κοινό οικονομικό και ουσιαστικά πολιτικό στόχο, μπαίνουν και πρέπει να μπαίνουν στο περιθώριο. Ως εγγυητής όλης αυτής της κατάστασης επανεμφανίζεται η σοσιαλδημοκρατία, εκφραζόμενη στον ελλαδικό χώρο ως πασόκ. Το μεγάλο χωνευτήρι του πασόκ είναι αυτό που εδώ και δεκαετίες εκτονώνει τις κοινωνικές αντιθέσεις συσπειρώνοντας μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας κάτω από το κοινό «εθνικό όραμα» που απαιτεί θυσίες. Παλιότερα λεγόταν εκσυγχρονισμός και ανάπτυξη, σήμερα λέγεται εθνική σωτηρία.

Σε όλο αυτό το πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας, οι εργαζόμενοι «έχουν» το δικαίωμα διεκδίκησης, οργάνωσης, απαιτήσεων. Το δομικό ζήτημα είναι ότι όλα αυτά περνούν μέσα από τη συνδιαλλαγή με το κράτος,

από τον επίσημο συνδικαλισμό. Οι φορείς του είναι αυτοί που συνομιλούν σε κάθε στιγμή με τα αφεντικά, αυτοί που εκφράζουν σαν πυροτέχνημα μια γενικευμένη δυσaréσκεια, αυτοί που τοποθετούν σε όρια τους στόχους και τις πρακτικές των από κάτω αυτού του κόσμου. Ο γραφειοκρατικός συνδικαλισμός ουσιαστικά ασκείται από όσους μιλούν σαν πρωτοπορία στο όνομα της οργής πολλών άλλων, κόσμου που έχουν αποκλείσει, καθώς είναι γνωστό ότι για να είσαι σε ορισμένα σωματεία (τα σωματεία του ΠΑΜΕ) πρέπει να έχεις έναν αριθμό ενσήμων, να είσαι ασφαλισμένος, βασικά πράγματα που δεν ισχύουν για χιλιάδες εργαζόμενους. Είναι ο ίδιος που υπάρχει για να πει υποθετικά στον κόσμο πότε είναι η ώρα, αλλά μέσω του «δικαιώματος» που του έχουν παραχωρήσει τα αφεντικά, να κηρύττει απεργία, ο ίδιος που ουσιαστικά χωρίζει τους εργάτες σε καλούς, σόφρονες αγωνιστές και κακούς, λυσσασμένους εργαζόμενους.

ΝΑ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

με απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις και συγκρούσεις!

Αντιλαμβανόμενοι το πραξικόπημα του κράτους και του κεφαλαίου πάνω στις ζωές μας και μην έχοντας καμιά αμφιβολία για το δομικά καταπιεστικό ρόλο των μηχανισμών τους, κατασταλτικών και χειραγωγικών, βρισκόμαστε συνειδητά σε πόλεμο με αυτά. Και έχουμε την πεποίθηση ότι η μόνη απάντηση από την πλευρά μας στις διαρκείς και αμείωτης έντασης επιθέσεις που εξαπολύουν οι εξουσιαστές απέναντι στο μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας είναι η όξυνση των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων σε κάθε μέτωπο διεξαγωγής αυτού του καθημερινού πολέμου. Γιατί όπως πολύ σωστά έχει επισημανθεί, ο καπιταλισμός δεν είναι ένα στενά οριοθετημένο οικονομικό σύστημα, αλλά ένα ολόκληρο πολιτικό οικοδόμημα που επιβάλλεται μέσω θεσμών και σχέσεων εξουσίας σε όλους τους τομείς της ζωής, στη φύση και τους πόρους της, στη ζωή και την ελευθερία, στον άνθρωπο και την κοινωνία συνολικά και ως τέτοιο πρέπει να πάρει την απάντηση που του αξίζει. Μέσα από την ανάπτυξη της ριζοσπαστικής κριτικής και της εξεγερτικής δράσης, με την αυτοοργάνωση του αγώνα σήμερα σε κάθε πεδίο επιβολής των κυρίαρχων αποφάσεων, σε κάθε χώρο που υπάρχει εκμετάλλευση και καταπίεση. Μέσα από τη αλληλεγγύη ανάμεσα στα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια. Ενάντια σε λογικές συνδιαλλαγής με κράτος και αφεντικά, μακριά από οποιαδήποτε προσπάθεια κομματικής και συνδικαλιστικής χειραγώγησης, μέχρι την ολοκληρωτική καταστροφή του καπιταλισμού και του κράτους.

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΟΠΙΑΤΕΡΕΣ

αναρχικοί-ές, αντιεξουσιαστές-ριες, σύντροφοι-ισσες